

evasions efímeres

Vicent Pallarés

DUBTE

Eren les set en punt de la vesprada d'un plujós divendres de març. Cinc minuts abans, així que una veu femenina havia anunciat per megafonia que les visites havien d'abandonar les habitacions, Claudi havia contemplat una vegada més el rostre desfigurat de Maria Eugènia, la seua respiració, lentíssima, agònica, quasi imperceptible; el seu cos, inert sota el llençol, havia bescanviat una breu mirada de consol i uns colpets afectuosos a l'esquena amb Miquel Àngel, i havia eixit al passadís amb el cap cot, l'ànima als peus i una profunda sensació de buidor que li omplia tot el pit.

Ara, plantat a la porta de l'hospital, acabava d'encendre l'últim cigarret del paquet que havia encetat a mig matí i s'anava enfonsant en la desesperació. Una volta alliberat de la necessitat de dissimular davant del marit els veritables sentiments envers ella, ja no feia res per evitar que la vacuïtat de la mirada o la profunditat d'un sospir el pogueren trair fent palesa la immensa tristesa que l'aclaparava. Tenia els ulls fits en un punt indefinit de l'altra banda de l'avinguda, més enllà del riu de vehicles que lliscava sota el plugim cap al centre de la ciutat, i no aconseguia pensar sinó en el desert que seria la seua vida fins que ella no recobrava algun estat semblant a la normalitat, si era que mai el recobrava. Un desert on, de fet, la possibilitat que entre Maria Eugènia i ell tot tornara a ser com tres mesos enrere ja no seria més que un miratge.

«El doctor Moliner ha dit que se salvarà, però que va per llarg i no s'atreveix a dir com quedarà. Les lesions són molt greus: té commoció cerebral i diverses fractures de consideració», li havia confessat Miquel Àngel així que l'havia vist entrar a l'habitació.

Per fi, havia aconseguit sobreposar-se al neguit dels dos dies i mig que l'equip mèdic havia tardat a permetre-li les visites i ara, havent-la vist i sabent que se salvaria, pensava una altra vegada en el cúmul d'indicis i detalls, de sospites i evidències que l'empenyien a torturar-se tractant d'esbrinar tot el que Maria Eugènia, sens dubte, li havia estat amagant durant els tres darrers mesos. Hauria donat la sang per saber què sentia realment pel tal Ferran, quina mena de relació havia establert amb ell, fins on havien arribat. Embogit per la gelosia com estava, necessitava amb urgència que ella li confessara quina mena de sentiments l'havien llançada als braços d'aquell l'intrús, si es tractava tan sols d'una evasió efímera o d'una passió intensa i duradora, però no sabia quan seria possible parlar amb ella ni a quina estratègia hauria de recórrer per tal de veure satisfet el seu propòsit.

De tant en tant, quan aconseguia foragitar ni que fóra un segon el martiri a què es veia sotmés per aquestes cavil·lacions, el que l'obsedia era la curiositat per saber qui dels dos, si el tal Ferran o ell, devia ocupar el pensament de Maria Eugènia en el precís instant de l'accident. Era com si en l'esclariment d'aquest fet puntual es trobara la clau capaç d'esvaïr tots els dubtes que el mortificaven, totes les sospites, totes les pors, i fer-li recuperar de bell nou la confiança en ella. O de deixar-lo ensorrat en la més amarga i desesperant de les certeses.

De fet, abandonat a la deriva en un turbulent mar de malfiances i temors com navegava des de feia tres mesos, si Maria Eugènia haguera tingut l'accident a causa de l'alcohol, posava per cas, la seua curiositat hauria apuntat exactament cap al mateix objectiu: saber en qui dels dos anava pensant en aquell moment, si en el maleït Ferran o en ell. Ara bé, com que la casualitat havia volgut que Virgínia Clausell, la recepcionista del rotatiu on treballaven Maria Eugènia i ell, fóra testimoni presencial dels fets i en revelara el veritable motiu, aquesta curiositat encara havia esdevingut més justificada i s'havia fet més intensa.

Virgínia Clausell, la recepcionista, s'havia presentat a la redacció quan ja eren les deu del matí ben tocadés, tota esverada, i el primer que havia fet havia estat demanar una til·la per mirar de tranquil·litzar-se. De seguida, entre glop i glop, havia començat a explicar que Maria Eugènia havia tingut un accident molt greu. Concretament, entre Orpesa i Benicàssim. Amb creixent excitació, havia afegit que ella havia estat de sort i que ja podia donar gràcies a Déu, perquè havia anat de ben poc com no s'hi havia vist implicada també. Havia estat uns deu minuts abans de les nou, venint cap a la feina. Maria Eugènia anava uns cent metres davant seu i, de sobte, sense saber com ni per què, s'havia estavellat de cara contra un camió. Era realment espantós: el cotxe havia quedat desfet, i ella, pobra xicota, també, inconscient, o morta, no ho sabia, atrapada entre la ferralla i plena de sang pertot arreu. El conductor del camió i ella mateixa havien

intentat obrir la porta del vehicle per veure què s'havia fet, però no havien pogut de cap manera. Un altre conductor, amb un mòbil, s'havia afanyat a avisar la policia i una ambulància.

Virgínia Clausell s'havia acabat la infusió, però en comptes de tranquil·litzar-se, es veia més nerviosa per moments. S'havia espantat tant, que feia més d'una hora que havia passat l'accident i encara li tremolaven les mans i les cames. Parlava de pressa, amb els ulls molls i la veu ennuegada. La primera reacció que havia tingut en veure que Maria Eugènia envaïa el carril contrari i s'estavellava contra el camió havia estat de sorpresa. En aquell moment, no havia encertat a explicar-se què li havia pogut passar, perquè havia estat en una recta i no anava de pressa ni estava fent cap avançament. L'única possibilitat era que li haguera agafat alguna cosa, un mareig, o un desmai, o un infart, o... Després, però, havia comprés que el més probable era que s'haguera distret pensant Déu sabia en què, o en qui, perquè, curiosament, quan havia baixat del cotxe i s'havia acostat al d'ella per veure què s'havia fet, s'havia adonat que, tot i que anava sola, duia el jersei alçat fins al coll, els pits fora del sostenidor i els texans completament descordats, talment com si anara masturbant-se.

—Masturbant-se? —s'estranyà Claudi.

I es tornà a preguntar en qui devia anar pensant en aquell precís instant, en Ferran o en ell.

FÀSTIC

Es veia tota preocupada. Se li notava pel silenci que guardava, ella que sempre xerrava pels descosits. Per la brevetat de la resposta, sovint tan sols un gest desganat, un simple arronsar-se d'espatles com volent dir no ho sé, o com tu vulgues, tant me fa, cada vegada que ell tractava d'encetar conversa novament. I per l'ombra de tristesa que li enterbolia la mirada, amb aquells ulls tan vius que sempre tenia per a ell. I per la manera de somriure, tan breu, tan forçada, ella que per no res ja deixava anar la rialla amb tota la franquesa. Fins i tot, perquè ni tan sols havia posat cap cinta de música clàssica al casset del cotxe durant l'hora de viatge, amb tant com li agradava.

—Que no et dutes? —va preguntar-li ell quan va eixir, tot nu, del bany.

—No.

—Què passa? Que no et trobes bé?

—No, no em trobe gens bé. Em sap greu no haver-t'ho dit abans d'eixir —va respondre, depassant per primera vegada el monosíl·lab en tota la vesprada.

—Què et fa mal, amor meu?

—No, no és que em faça mal res, però una vegada que ens atrevim a inventar un pretext per passar la nit junts, se'm presenta la menstruació i tot se'n va a fer punyetes —va lamentar-se tota entristida mentre es deixava caure vestida al llit.

—Per mi..., jo no... En fi, que no m'importa, saps? —va fer ell.

—Però a mi sí. Em sap greu que... No sé, és com si... —va intentar explicar ella més ensopida per moments.

—Tant és, amor meu, igualment ens ho passarem bé. Ens acariciarem, ens explicarem coses, ens coneixerem una miqueta millor, no et pareix? —va tractar de tranquil·litzar-la bo i estirant-se al seu costat.

—Sí, però no podem fer l'amor.

—Tant és; no t'hi amoïnes, un altre dia serà.

Sí que s'hi amoïnava. Feia més de mig any que es coneixien, que els ulls de l'un esmerçaven hores i hores devorant amb avidesa els de l'altre, que totes i cadascuna de les converses que havien tingut no havien estat sinó un seguit d'insinuacions agosarades, una declaració subtil però constant d'intencions massa temps reprimides, i sempre havia estat ella qui, arribat l'últim moment, s'havia negat a dur les coses més enllà de la simple amistat entre companys d'oficina. En aquells sis mesos, tan sols havia consentit que li agafara les mans, que li acariciara lleugerament la cara, que li fera un bes fugisser als llavis quan s'acomiadaven. I ara, justament ara que per fi s'havia atrevit a ser ella mateixa, a transgredir els límits d'una fidelitat conjugal mortificant i no desitjada des de feia tants i tants anys, no havia caigut en el detall que el més previsible i natural dels entrebancs podia malmetre totes les il·lusions que havien concebut.

—No patisques, amor meu, tindrem més oportunitats d'estar sols. Ja ho veuràs, com sí —va insistir ell.

No. No n'estava tan segura. Ni de bon tros. De fet, si s'havia atrevit a inventar un pretext per passar la nit, una sola

nit, amb ell en un hotel de muntanya a cinquanta quilòmetres de casa, era perquè ja feia dies que lluitava desesperadament contra el temps i contra un munt de circumstàncies adverses. Sabia que no podia durar molt, aquella aventura, i abans de donar-la per acabada, per definitivament perduda, volia assaborir ni que fóra un trist glop de la cabalosa font de tendresa que hauria pogut estar. Hauria, en efecte, perquè tots dos, resignats i bonhomiosos de mena com eren, convencionals malgrat les aparences, s'ho havien confessat més d'una vegada, que no sols els faltava el coratge que calia per abandonar els fills, sinó també per trencar una relació matrimonial que passava per estable. A més, Andreu se n'havia adonat des del primer dia, que hi havia alguna cosa estranya. N'era ben conscient, el seu marit, que últimament sempre estava neguitosa, que tot l'enfurismava, que mai no tenia ganes de res, que quasi no menjava ni dormia. Fins i tot, veient-la tan desganada al llit, no havia pogut estar-se de preguntar-li si tenia un amant. I ella havia humiliat els ulls i ho havia negat amb aquell posat que es fa quan no es pot amagar la veritat, tot i que, de fet, tampoc no era del tot cert, que tinguera un amant.

—Ja ho veuràs, com prompte tindrem una altra oportunitat d'estar juntets. A més, si avui no podem fer l'amor, és igual, hi ha altres maneres de... —va intentar suggerir ell en veure-la tan trista.

—...d'estimar-nos, no? —se li va avançar ella.

I ja no va dir res més, perquè, mentre completava la frase, havia lliscat llit avall disposada a omplir-se la boca de consol.

—Si no et ve de gust, no ho faces, Leticia —va dir ell maldant per mostrar-se comprensiu.

Els seus fets, però, desdeien de mig a mig les seues paraules, perquè amb una mà ja li havia descordat la brusa per buscar-li els pits, amb l'altra li acariciava els cabells, i la impetuosa puixança del sexe feia del tot palés que es delia per trobar acollença entre els llavis que havien començat a besar-lo amb delicadesa.

Complaguda per l'excitació que havia provocat amb les primeres carícies, Letícia es va mirar el membre com qui contempla amb èxtasi la imatge venerada, el va agafar amb les dues mans i se'l va tornar a acaronar als llavis amb tendresa per continuar amorosint-lo. A poc a poquet, va anar resseguint-ne el contorn del capciró amb la llengua, llepant-lo amb delectança, com si fóra la més saborosa de les exquisideses, abans d'aturar-se i obrir la boca de bat a bat per fer-lo espetegar amb suavitat contra les dents.

Mentrestant, sense deixar de grapejar-li els pits, ell se la mirava i no se'n sabia avenir. Ja no era la dona prudent i formal que dia rere dia durant sis mesos havia salvat les aparences limitant-se a insinuar els sentiments més íntims amb la paraula, amb la mirada, amb una lleugera carícia de tant en tant. Ara era un volcà que havia entrat en erupció i la lava que expel·lia tot ho anava encenent al seu pas. De sobte, li va agafar la cara entre les mans i se la va mirar de fit a fit mentre considerava que potser no fóra per voluntat pròpia que es captenia com ho estava fent, sinó impulsada per la ràbia que li feia no poder satisfer-lo d'una altra manera a causa dels escrúpols.

—Em sap greu, Letícia. Deixa-ho estar.

Tota la resposta va consistir a posar-se de bell nou el capoll a la boca per continuar assaborint-lo. Ara, però, la

mesura havia deixat pas a la impetuositat i, en sentir la calidesa i l'enduriment del membre entre els llavis, un calfred li va recórrer l'espina i la va fer gemegar bo i estremint-la de felicitat. Per fi, i encara que fóra la primera i última vegada, eren els dos sols entre quatre parets, tancats amb pany i clau, a resguard de mirades importunes, de possibles coneguts. De manera que res no podia impedir que sentira dins la boca aquell delitós instrument de plaer que ell li oferia amb amatença. Delerosa de satisfer-lo i també de satisfer els propis instints, bellugava el cap cadenciosament, amb creixent excitació, propiciant així que a cada xuclada el membre li penetrara una mica més endins, que els gemecs d'ell, com els d'ella, foren cada vegada més intensos, més llargs, més i més complaents per als dos.

Glatint-se per retornar-li amb escreix unes carícies que, en la posició en què estaven, no podien passar de la més pura intenció, ell la tenia agafada pel clatell i bellugava els malucs amb fúria amunt i avall per enfonsar-li el fal·lus tan endins com podia, com si no trobara a faltar per a res la deliciosa cavitat que ella, potser per manca de confiança, li negava.

—Atura't, Letícia, que no hem preparat cap tovallola ni cap mocador de paper ni res per eixugar-nos —es va preocupar ell així que el primer sotrac a l'engonal li va anunciar la imminència de la fi.

—No t'hi amoïnes —va ser tot el que va xiuxiuejar ella entre xuclada i xuclada.

—Oh!, però és que...

No va ser a temps d'acabar. Es va sentir batzegat de cap a peus per un seguit de convulsions embogidores, va deixar anar uns quants brams eixordadors i, així que va tornar en

si i va poder observar-la, es va adonar que havia retingut a la boca tot l'humor que el membre havia destil·lat i ara se l'estava empassant amb fruïció, com si fóra el més delicat dels nèctars.

—Ho veus, amor meu, com no calia res? —va dir ella fent un somrís captivador.

—Vols prendre alguna cosa? —va preguntar-li ell.

—Sí, demana'm una cervesa, que tinc set. Ara vinc, vaig a fer un riu.

A encesa de llums, mentre esperaven que es fera hora de sopar, s'havien assegut a la terrassa del bar de l'hotel, de cara a la muntanya. Mentre ella s'allunyava a pas viu cap al lavabo, ell va cridar el cambrer per demanar-li dues cerveses i després es va embadalir contemplant l'extensa falda poblada de carrasques i sureres que hi havia al seu davant, enllà del rierol, talment com si comparara la magnificència del paisatge amb la de la tendresa que ella li havia demostrat. Era tan agradable el que acabava de fer per ell! Tan íntim! Tan immens! Com més hi pensava, més impossible li semblava que poguera existir una demostració d'amor tan delicada i sincera com aquella. Tan deliciosa. Una mostra de confiança tan sublim. I el cas era que es coneixien tan poc! De fet, hi havia tantes i tantes coses que encara no havien comentat, que encara no havien compartit, que encara no havien convertit en realitat. De vegades pensava que la relació que hi havia entre ells era com un enorme trencaclosques en el qual tan sols havien col·locat unes quantes peces. Molt poques.

I aquesta situació d'incipient intimitat en què es trobaven encara feia més sorprenent, més digne d'elogi, que un instant abans, a l'habitació, s'haguera esdevingut amb tanta naturalitat, com si fóra el més senzill dels fets, allò que a casa, després de tants anys, només s'esdevenia de tard en tard i després de concórrer tot un seguit de circumstàncies favorables, un munt de mèrits acumulats, com si, més que no un acte d'amor espontani i desinteressat, fóra un premi extraordinari per bon comportament.

Absort com estava en aquests pensaments, ni tan sols es va adonar que el cambrer havia servit les cerveses. El xicot va haver d'estossegarr per reclamar l'atenció del client abans de preguntar-li si volia que carregara l'import de les consumicions al compte de l'habitació. Ell va fer que sí amb el cap i va mirar cap a la porta del lavabo. Tot entendrit com se sentia, mentre ella tornava a la taula, la va contemplar amb ulls d'agraïment i la va rebre amb un somrís corprenedor.

Tan bon punt va haver segut al seu lloc, ella es va afanyar a agafar la copa, però abans de posar-se-la als llavis, se la va quedar mirant amb cara de fàstic i, sense dir res, la va deixar a la taula. Atrapat entre l'escuma, hi havia un mosquit.

Així que se'n va adonar, tot amatent, ell va iniciar el gest de traure'n l'insecte amb el palpís del dit, però ella li va agafar la mà amb decisió per impedir-ho.

—No, deixa-ho estar, ja faré un glop de la teua —va dir en to resolutiu.

MESURA

A les sis de la vesprada, com cada divendres des que havia començat el curs, va agafar l'autocar per tornar a casa. Després de cinc dies anant de la solitud del modest apartament a la cridòria de les aules del conservatori i viceversa, sempre davant de les mateixes obligacions, sempre immersa en la mateixa rutina de partitures elementals, sovint entonades amb desgana i poca traça per criatures sense cap mena d'apetitud ni de motivació per a la música que s'hi enfrontaven per simple i capriciosa obstinació dels pares orientada a satisfer les pròpies frustracions, aquell viatge de cap de setmana, més que no un deure, li semblava una pausa alliberadora.

Podia agafar el tren i arribar a Madrid una o dues hores abans que anant-hi amb autocar, però el cert és no ho havia fet mai. Tot i la gentada d'alguns divendres, i l'estretesa del seient, que quasi li impedia canviar de postura, i la impossibilitat d'alçar-se a estirar les cames fins al bar, el fet era que, per estranyes raons que ni ella mateixa encertava a explicar-se, sempre s'havia estimat més la carretera que no la via.

Indefugiblement lligada a dues ciutats, a una per les obligacions professionals i a l'altra pels deures familiars, la vella il·lusió pel camp, que encara conservava dels temps de la xiruca i el sac de dormir, s'havia de conformar amb aquell contacte fugaç que s'esdevenia cada cap de setmana, tan sols a través de la finestra de l'autocar i a les fosques gran part

del viatge. Però en gaudia tant com podia. Primerament, l'esguard se li esbargia pel plàcid mar de tarongers que s'estenia a banda i banda de la carretera. Després, arribada la muntanya, s'embadalia contemplant l'heroica dignitat amb què garrofers, oliveres, ametlers, pins i alguna trista carrasca afrontaven l'assedegament d'una terra que semblava proscria per la pluja. Finalment, escorcollant la foscor, la mirada agraiïa el senzill encant de la planura, tan extensa, tan silent, tan austera. De manera que arribava al final del trajecte amb una bona provisió de belles imatges que l'ajudaven a suportar la fredor de tant de ciment, tant de vidre i tant d'asfalt com hi havia a la gran ciutat.

I aquell dia, sortosament, s'hi havia afegit un altre al·licient: el del jove ros i esprimatxat que, assegut i silenciós al seu costat, no parava de mirar-la de reüll.

De primer, reclosa en si mateixa i una mica distreta de mena com era, no havia reparat en el seu aspecte. Ni tan sols se l'havia mirat per curiositat. Durant més d'una hora, havia repartit l'esment entre el paisatge canviant que s'estenia enllà de la finestreta de l'autocar i la revista que havia comprat a l'estació cinc minuts abans d'eixir. Després, però, així que se n'adonà, bo i atrevint-se a tornar-li d'esquitllentes una mirada fugissera de tant en tant, a poc a poc anà descobrint en ell l'atractiu d'una figura àgil i delicada, la serenor melangiosa d'un rostre que li evocava efgies antigues, l'agradable senzillesa d'una vestimenta discretament informal i alhora elegant. I no pogué estar-se d'agrair als capricis de l'atzar que li hagueren brindat aquella companyia tan suggestiva. Una companyia que li oferïa la possibilitat d'una distracció passatgera, d'unes hores de conversa tranquil·la i de plaent

contemplació. Tan sols unes hores; potser no el veuria mai més. Però era precisament en això que raïa tot l'encís, en la seua eventualitat, lliure de tot compromís, de tot possible lligam.

De sobte, es preguntà per què devia ser que de vegades una simple veu, o un rostre, o una actitud, com ara aquella mirada furtiva que sentia tan a prop, cada volta més sovint, més intensa i captivadora, li provocava tot un seguit de fantasies entendridores, de somnis estimulants. No ho sabia. Tan sols sabia que el trobava certament atractiu i que es delia per sentir-li la veu, per mirar-lo als ulls, per confessar-li uns sentiments capriciosos i potser compartits. Semblava tan atent! Tan sensible! Tan delicat! Eren tan graciosos, aquells rínxols daurats que li tapaven el front! Tan transparent, la seua mirada! Tan blanca, la seua pell! I, com sempre, sentí la fiblada de la curiositat. Com es devia dir? D'on devia ser? On devia viure? I amb qui? Què li agradaria llegir? Quina mena de música l'emocionaria? Però tant se valia; potser era millor no arribar a esbrinar-ho mai. De fet, sols desitjava la seua proximitat mentre durara el viatge, la seua conversa, i amb això en tenia prou. O si més no així ho volia creure.

Tot d'una, però, així que tingué l'atreviment de tombar el cap i sostenir-li la mirada tan sols un segon amb tanta fermesa com ell li adreçava la seua, sentí que el cor se li esvalotava i, com per efecte d'una metzina fulminant, aquella curiositat inicial, aquella lleugera atracció purament contemplativa, aquell simple afany de conversa intranscendent, tot esdevingué un sentiment trasbalsador, una fam desesperada d'ell, un somni embogidor. El tenia tan a prop! Tan a l'abast de les seues ànsies! I semblava tan adelerat! Però... per què

romania callat? Per què no gosava fer-li cap comentari, per banal que fóra, si tanmateix se la mirava amb desig? Com era que es captenia amb tanta timidesa si ella li estava dient amb els ulls que desitjava el mateix que ell? A més, era ell qui havia cercat de manera deliberada la proximitat que havia fet esclatar el detonant, ja que la meitat dels seients eren buits i havia anat a seure justament al del seu costat.

Llargament reprimits, com si ja no els poguera contenir ni un sol instant més, els impulsos se li acabaren de desfermar de sobte, quan l'autocar, com cada divendres, s'aturà a mig camí i tothom es disposà a baixar per estirar les cames i prendre alguna cosa. Tot d'una, en posar el peu a l'estrep, la somorta rojor del crepuscle li infiltrà una certesa que la féu estremir de cap a peus. I de seguida sentí tot l'encís de la primavera que tot just començava a esclatar. L'aire del capvespre espargia el finíssim perfum dels matolls i dels arbres en flor, la suau harmonia de les veus del camp, les tendres manyagues de la primera foscor. Al seu davant, les tranquil·les aigües del pantà d'Alarcón, la remor del boscam que el vorejava, la serenor del camp sota l'incipient mantell protector de la nit, tot l'empenyia a l'aventura inconfessable.

Encara restà un segon aturada al graó, una mica indecisa, com si no acabara de saber si volia o si dolia. No hi estava feta, a aquelles situacions. Certament, mai no ho havia permés, que l'instint se li apoderara del seny. Ara, però, ja no hi havia dubtes: una contundent veu interior li repetia amb insistència i des de molt endins, allà on brollen els sentiments més sincers i voluptuosos, que per molt que intentara resistir a la temptació, a la fi, l'impuls acabaria imposant-se a la prudència.

Amb l'ànim trasbalsat, baixà de l'autocar i, tot sospirant, començà a caminar a poc a poquet entre la gent cap a la porta del bar, fermament decidida a executar l'acte de valor que el cor li dictava.

El jove, més esvelt que mentre havia romàs quiet i silent al seu costat, més alt i bencossat del que havia imaginat fins ara, més atractiu encara, caminava davant d'ella, a pas lent, talment com si l'esperara. O com si li haguera endevinat el pensament i es disposara a complaure amb amatença els seus desitjos. En efecte, així que arribà a la porta de l'establiment, en comptes d'entrar-hi, s'aturà entre el riu de passatgers, es tombà i li buscà els ulls amb posat humil, quasi implorant, com si totes les armes amb què comptara per a acabar de robar-li el cor foren la fragilitat de la mirada i una gran senzillesa d'esperit.

Tota entenedrida com se sentia, ella també se'l mirà fixament, sense poder evitar que dels ulls li brollara tot un riu d'insinuacions. Ja era tard per a repensar-s'hi: els dos perseguien el mateix propòsit i hauria estat inútil tractar de capgirar-lo. De manera que no els calgué cap paraula: bo i sostenint-se la mirada amb fermesa, s'agafaren de la mà i, tendrament acaronats, com dues ànimes ingènues foses en un sol desig, s'allunyaren passejant cap a la riba del pantà.

Tothom era assegut al seu lloc quan tornaren a l'autocar. Discretament separats, ell un parell de passes davant d'ella, hi pujaren en silenci, avançaren passadís endins esquivant amb un cert sentiment de vergonya la severitat de les mirades

impacients que censuraven la seua tardança i en adonar-se que ningú no havia ocupat l'últim seient, com establint un pacte tàcit, es miraren de fit a fit i s'oferiren un breu somrís de complicitat.

I és que, lluny d'apaivagar-los el foc, la profusió de carícies que havien bescanviat mentre es besaven i es besaven i es tornaven a besar amb embogiment estirats a l'herbatge de la riba del pantà no havia fet sinó atiar-lo més encara. Per això no hagueren d'afegir cap frase a les poquíssimes que havien pronunciat entre bes i bes, entre carícia i carícia, entre sospir i sospir. Embriacs de tendresa com estaven, cap dels dos no necessitava fer ni una sola pregunta per saber què era exactament el que desitjava l'altre.

I fou per aquest motiu que no pronuncià una sola paraula de refús ni expressà el més lleu gest de disconformitat quan ell, havent-se llevat la caçadora i assegut en un extrem del seient, la féu estirar amb l'esquena recolzada a la seua falda i ells llavis a frec dels seus. Ben al contrari, empesa per la dèria del desig que no havia pogut satisfer plenament vora l'aigua, ella mateixa cuità a llevar-se la roba de cintura en amunt d'una revolada per oferir-li la nuesa dels pits.

A través de la penombra que regnava dins el vehicle, el jove contemplà amb creixent fascinació la turgent rodonesa d'aquells fruits enormes i madurs, aturant-se un instant en l'excitant foscor marronosa que en nimbava els mugrons, però abans d'assaborir-los amb delicadesa, com si el seu refinat esperit de gormand no li permetera de renunciar a la incitant delectació de cap nèctar previ, li acaronà el coll i, a poc a poquet, quasi imperceptiblement, li l'anà llepant cap amunt, fins que arribà a la suau prominència del mentó,

on s'aturà un instant per xuclar-lo a poc a poquet abans de traure de bell nou la llengua i resseguir amb la punta tot el contorn dels llavis per humitejar-los amb fruïció i deixar-los ben assaonats abans d'oferir-los el bes definitiu.

Conscient de l'extremada delicadesa amb què aquella ànima sensible i compassiva maldava per conrear el més plaent dels sentiments com recomanava el bon gust, la barroera precipitació amb què s'havia llevat la brusa i el sostenidor li provocà una sobtada calrada de vergonya. Una mica contrariada amb si mateixa, féu propòsit d'esmena i obrí els llavis per deixar-se'ls besar a pleret. Sols de tant en tant, amb bona cura de no incórrer de bell nou en la mateixa errada, s'atrevia a fer lliscar els dits amb tendresa entre els rínxols del front, a fregar-li la punta de la llengua amb la seua, a mossegar-li suaument ara un llavi i adés l'altre.

Satisfet de la placidesa amb què s'esdevenien els fets, el jove féu una pausa per comprovar que eren a resguard de mirades indiscretas i, ara sí, prenent embranzida, li pesigà una mica els mugrons per endurir-los abans de traure la llengua i fer-la saltar de l'un a l'altre amb alternança bo i baixant de l'arrogant turgència del cim a la suavitat de la fosca aurèola que tan generosament els envoltava.

De sobte, els fanals d'una llarga avinguda feriren greument la penombra interior del vehicle i la precaució empenyé els amants a interrompre les efusions. Ella clogué els ulls i restà quieta fingint que dormia; ell cuità a protegir-li la nuesa dels pits amb la caçadora.

Així que l'autocar deixà enrere la població, la caçadora tornà a reposar al respatler de davant i els ulls d'ella brillaren de bell nou com dues espurnes en la foscor. Delint-se per

continuar, se li abraonà al coll i el mirà tota embadalida: era un prodigi, aquell àngel bo, i les seues mans, dos profunds nius de tendresa d'on podien nàixer les carícies més encisadores. Ella, tan sols un efímer desig de fuga, un rampell d'oblit passatger; una dona temorosa que el poc temps que restava de viatge resultara insuficient per a satisfer tota l'ansia que li bullia a dins. Empesa per aquest ardent neguit, l'estrebà amb força cap a ella i li oferí els llavis amb voluptuositat.

Sabedor que la pressa no s'adiu amb les menges exquisides, el jove només li'ls fregà lleugerament per oferir-li el verí del seu alé i de seguida es tornà a fer enrere. Després, amb les mans ben quietes, com per fer-la gruar, resseguí amb la mirada tota la llargària de la sedosa faldilla estampada en colors foscos que, més que cobrir les cames, n'insinuava l'esvelta redonesa del contorn. Encara restà immòbil un moment, ara escrutant-li els ulls per complaure's en la cobejança que revelaven, com si no concebira l'amor sinó com el més parsimoniós dels rituals. I quan li semblà que els sospirs d'impaciència ja ranejaven l'arravatament d'un cant desesperat, tot comprovant que ni el conductor ni cap passatger no observara els seus moviments, allargà la mà i, a poc a poquet, per sobre de la faldilla, la dugué allà on el foc era més viu.

Tot d'una, ella sentí com la humitat li amarava el pou del desig, com l'omplia curull, com vessava i regalimava per les parets de fora assaonant la terra de l'esponerós jardí que l'envoltava. Moguda per aquesta sensació, alçà una mica les natges i es desféu del finíssim destorb que les cobria. Contingut fins ara, l'impuls lúbric esclatà amb tota la força i la llançà a sobre d'ell. Li encerclà la cintura amb les cames i

mentre amb una mà l'agafava pel clatell per acaronar-se'l i embolcallar-li els llavis amb els seus, amb l'altra intentà deslliurar el vigorós remei que li havia d'apaivagar tots els neguits.

—No, ací no. No és el lloc adequat; seria com invitar una princesa a sopar en un hostel abjecte —xiuxiuejà ell.

Restà atuïda, tan sorpresa, tan avergonyida, que no va saber què fer ni què dir. Se sentia com si de sobte el món se li haguera ensorrat sota els peus i de l'esfondrament s'haguera enlairat un dens núvol de tristesa que havia esborrat tot l'encís del moment. L'últim mot, pronunciat amb aquella fermesa, amb aquella contundència, amb aquell domini absolut sobre els propis instints, li havia percutit la ment com un colp sec de martell i li havia fet sentir una recança tan gran que no li cabia a dins. Abjecte: en aquell moment, li semblà que cap altre adjectiu no podia definir tan bé el seu comportament.

Enfonsada en la tristesa com estava, no encertà a fer absolutament res per evitar que el xicot, bo i mirant-se-la amb tendresa, talment com si se'n compadira, allargara la mà i li alçara la faldilla a poc a poquet per buscar-li l'indret humiliat. Sabia que no es tractava sinó d'un simple gest de condescendència, d'una trista engruna del que podria haver estat aquella disbauxa si no haguera tingut la malaurança d'ensopegar amb una ànima tan considerada, però, tot i així, no trobà prou forces per a renunciar-hi.

Resignada a prendre's les coses com Déu havia volgut que es presentaren, notà com el dit s'obria camí amb tota la parsimònia en un lentíssim avanç cap al punt on s'havia de consumir l'acte de consol i de seguida es tornà a sentir

humitejada. Per un moment, fins i tot tingué la temptació d'esbrinar què s'esdevenia entre les cames del jove, fins a quin punt ell també se sentia excitat i necessitava que ella abandonara la passivitat per complaure'l, però de seguida advertí que potser podia resultar-li més satisfactori fingir una certa indiferència que no pas cedir a la curiositat i es tornà a concentrar en la sensació de creixent benestar que sentia entre les seues.

La pressió del palpís sobre el borronet afamegat era cada vegada més intensa, més excitant; el ritme, més viu, més compassat. De sobte, molt abans del que s'esperava, no pogué contenir-se un lleuger gemec de plaer i hagué de maldar perquè no se li n'escapara un altre de més fort i el poguera sentir tothom. I de seguida, tot coincidint amb la primera convulsió que venia a anunciar-li la imminència d'unes altres de més intenses i plaents, s'adonà que el jove, amb l'altra mà introduïda per la cintura cap a dins dels pantalons, també s'estremia, també deixava anar un esbufec sord, també premia els llavis i s'agitava compulsivament com ella.

A poc instant, així que arribà la calma que succeeix a l'èxtasi, tots dos s'alçaren en silenci i buscaren un altre seient per separat, un a cada costat del passadís. Ja no es tornaren a mirar ni es digueren res més durant l'hora que restava de viatge, talment com si se'n recaren, de no haver-se contingut els sentiments. I tampoc no encertaren a fer-se sinó un tímid somrís de comiat mentre baixaven de l'autocar. Tan bon punt s'adonaren que a l'andana els esperava la mateixa persona, però, una mica enrojolats, hagueren de maldar perquè no se'ls escapara cap gest que els delatara.

—Supose que no us coneixeu, veritat? —preguntà

l'home que els esperava adreçant-se al jove mentre agafava l'esposa per la cintura i l'atreia a poc a poquet per fer-li el bes de benvinguda.

—No —s'apressà a respondre el xicot bo i mirant-la com si, en efecte, no la coneguera de res. I per arredonir la comèdia, es dirigí al marit i afegí:— Que curiós! Hem fet el viatge junts sense saber que els dos veníem a veure't a tu.

—Patrícia, la meua senyora —féu l'home dirigint-se al jove per iniciar la presentació. I tot seguit, mirant-se l'esposa, li explicà:— Marcel Planadevall, tota una promesa del cine. Farà el protagonista de la pel·lícula que comence a rodar la setmana que ve.

Ella allargà la mà cap al jove i se'l mirà amb gratitud; ell li oferí la seua per encaixar bo i dient:

—Encantat. El seu marit té un gust exquisit, senyora.

—Molta sort —fou tot el que aconseguí dir Patrícia, sense aclarir si amb aquestes paraules es referia a ell, a l'espòs o a ella mateixa.